

KÜLÖNFÉLÉK.

A zsinati főtanácstól, mely Dicső-Szt.-Mártonban sept. 4-én tartatik, már csak napok, órák választanak el. Összegyűlnek ismét egyháztanácsosaink, hogy résztvegyenek ama munkában, mely egyházunk hajóját előbbre vinni van hivatva. Sok fontos ügy kerül ez alkalommal is tárgyalás alá: a püspök javaslata a Baldácsy-alap jövedelmének célszerűbb felhasználására, papválasztási törvény, fegyelmi szabályok, új leányegyházak alakulása Déván, Orosházán, Kovásznán, a kolozsvári főiskolának adott államsegély felhasználása, székely kereszturi iskolánk második megintése s illetve ez iskolánk mellé egy új tanári állomás szervezése stb., melyek figyelmüket teljes mértékben igényelni fogják. Midőn az egybeseregrendő buzgó tanácsosokat üdvözöljük, kívánjuk nekik az erőnek, bölcseségnek és egyetértésnek lelkét, hogy mindeneket jól végezzenek, mindent az egyház előmenetelére és Isten dicsőségére!

Emlék-követ Péterfi Sándornak! Sándor János székely-kereszturi ig. tanár egy forintot küldött be a Péterfi Sándor emlék-kövére. Ezzel első rőtta le a kegyelet adóját egy oly férfi emléke iránt, kinek sirját jeltelenül hagyni nem szabad. „Nem tudom, írja, van-e valami lépés téve arra, hogy Péterfi Sándor hévizi pap és jeles egyházi írónk porainak nyugvóhelye emlékkövel jelöltessék meg; ha van jó, ha nincs, még nem késő. Én, mint egykori tanítványa, egy forintot melléklek ide e célra“. Hogy van-e lépés téve, mi sem tudjuk; ha van, elősegíteni kívánjuk; ha nincs, megtette Sándor János, s az ő szép példáját követésre ajánljuk. Péterfi Sándor élete és munkássága emlékeztést érdemel tanítványaitól és paptársaitól egyaránt, tanítványaitól a gazdag ismeretekért, melyeket nekik nyújtott, paptársaitól ama fényes vagyonért, ama szellemi nagy örökségért, melyet egyházi beszédeiben rájuk szállított. Ő büszkesége volt egyházi irodalmunknak s műveiben marandó emlékoszlopot emelt magának, de az apostoli egyszerűségü, világi javakat nem kereső, csupán a lelkiekkel foglalkozó férfiú sirjához nekünk kell az emlékkövet odaállítanunk. Ezzel csak önmagunkat becsüljük meg. Részünkről 4 frtot irunk alá. Siessetek mindnyájan, kik előtt az ő emléke becses, adományaitokkal a célra közrejárulni. A hála, a kegyelet, az elkötelezettség parancsolja: Emlék-követ Péterfi Sándornak!

Szép ajándék. Petrichevich Horváth Borbára és gróf Kornis Zsigmondné, sz. báró Györffy Berta, a kolozsvári ekklezsia részére a templom piacán levő kerek asztalra egy értékes, saját készítményü szép takarót ajándékoztak. A takaró közepe barna és selyem koczkázott szövet, kereken barna posztó, többféle színű selyem és aranyfonállal szélesen himezve, párkányzata arany zsinorral díszítve, s gazdag aranyrojtval ellátva, a takaró fekete glottu bérlésén P. H. B. és Gr. K. Zs.-né 1887.

Az egyház iránti szeretetnek és meleg vallásos buzgalomnak e szép tettét nem kell dicséernünk, eléggé dicséri az önmagát.

A dersi unitárius templom freskóiról, melyeket közelebbről fedeztek fel, D a r k ó Sándor esperes a következő leírást adja: „A templomban talált festmények bámulatosak. A templom belső oldalán mindenütt találhatók. A főajtóval szemben álló oldalon, a kartól kezdve egészen a katedráig nyuló oldalon, egy nagyszerű festmény ábrázolja Szent Lászlónak a leányt rabló kunnal való legendáját. E festményben három jelenet tűnik fel: Az első jelenet egymásután rohanó lovasokat mutat, legelől a nőrabló kún vágató lovával, utána László és kísérete. A másik jelenetben László és a kún lovaik mellett talpon, egymással szemben állanak birokra szállva — László torkon fogta ellenfelét, kinek kidülledt szeme és biggyedt ajaka azt mutatja, hogy kemény nyakszorítást szenved, míg hátulról a talpra állott és bátorságot kapott amazon termetű nő, egy alabárdot a kún lábszárába mélyen belevág, honnan piros vér buzog ki. A harmadik jelenetben, László a kúnt földre terítette, hajánál fogva félig felemelve úgy tartja, hogy az említett nő magasra emelt bárdjával a nyakát elvágassa. Már több vágást kellett hogy tegyen, mert a nyak félig be van vágva, és belőle sűrű vér ömlik.

A templomnak ezzel szemben álló oldalán Szent Pál (Saul) megterése van ábrázolva. E festvényből lehet látni, hogy Saul az ő zsoldosaival nem gyalog, hanem jól tartott lovakon utaznak Damaskus felé. Ez utazó csapat felett magasán lebegő fényes felhők között látható repülő lován a Jézus, mert neki kell lennie. Saul lovastól elbukik az égi szózatra, a lófejével a földet érinti, Pál pedig lova nyakára borul, honnan egyik fegyvernőke lehajolva lováról, palástját megragadva igyekszik őt felemelni. A következő jelenetben már Pál apostollal állunk szemben. Magas termetű, bátor kinézésű férfi, mintha prédikálna. Itt már nincs lova, gyalog maradt. Felette ez van jól olvashatólag írva: „P a u l u s.“

Ezután következik nyomban egy más jelenet. Ez T h e m i s, az igazság istenasszonya, tiszteletet parancsoló alakjával, bekötött szemmel

áll előttünk, kinyújtott balkezének mutató ujján könnyűszerüleg tart egy nagy mérleget, melynek egyik felében egy kis ártatlan csecsemő ül, földig lenyomva a mérleg ezt a felét, míg a másfele magasra emelkedik nagy terhével, pedig egy malomkő is rá van akasztva.

Ezeken kívül még több érdekes festvény található itt és alig olvasható feliratok, melyeknek leírásához azonban nem fogok. „Mind e festvényekről tudós tanárok szakértőleg terjedelmes munkát fognak kiadni.“

A bölöni egyház presbyteriumától ekklezsiájuk vagyonkezelése ügyében a következő sorokat vettük: Tisztelt szerkesztőség! A „Keresztény Magvető“ 1887-ik évi 3-ik füzete (május-junius) 212-ik lapján „Egyházi élet II. rovatában „A bölöni unitárius ekklezsia 1886. évi számadása“ czimén F. Z. aláírással megjelent részletes kimutatáshoz, mint érdekelteknek egy pár szavunk van; — tisztelettel kérjük — az igazság érdekében — a következő füzetben nyilvánosságra juttatni.

Mikor az idézett cikk tudomásunkra jutott, gondolkoztunk, vajjon hogy és miért került a „Keresztény Magvető“-be? — S ime kívül a végén, hogy ha a bölöni lelkésznek 1000 frt, s az énekevezérnek (F. Z. szerint) 500 frt a fizetése, miként türheti a bölöni unitárius egyház, hogy más egyházakban az önfentartással küzdenek a papok és tanítók? Tudomására kívánjuk juttatni F. Z. urnak, hogy míg kepe-váltság nem történt is, egyházunk belső emberei a mostaninak megfelelő évi jövedelemmel rendelkeztek. — Tudatjuk azt is, hogy egyházunknak csak énekevezére nincs; hanem, mint régen, úgy ma is, tanító mester is. S ha más egyházakban, hol az iskolákat községivé tették az igazán csak ének vezérek, a keperendszer szerinti harmadot élvezik; ott, hol valóságos tanító és énekevezér is, — nem méltányos-e? nem igazságos-e? Kérdjük F. Z. urat: Minden más egyházakban egyenlő-e a belső emberek évi jövedelme? Miért nem hivatkozik F. Z. ur azokra is? Ugy látszik, egyenlősíteni kívánná mindenikben. — Nincs ellene semmi kifogásunk; csak annyit jegyzünk meg, hogy ez kegyes óhajtás, s annak is marad.

Miután a végén kezdtük, menjünk eléfelé: Ott azonnal egy megdönthetetlen állításra akadunk, mely így hangzik: „A kepe megváltással hozzá szoktak hitrokonaink, hogy haszonbért és kamatot se fizessenek.“

Kimutat a bepillantott számadásból F. Z. ur 11777 frt bevételt kérdjük tisztelettel — minő czimen történt e bevétel? Egyházunknak, ha jó lelkiismerettel megtekinti bárki, más czimen bevétele, — mint kamat és haszonbér, — nagyon csekély van, miként történhetik meg tehát az, hogy se kamatot, se haszonbért nem fizetve, 11777 frt bevétel eszközölthetesség? ezen kérdésre csak F. Z. adhat feleletet. — Kiadás:

9076 frt. „Levél, távirat-hordozás, bizottságok ide s tova járása stb. 187 sorszám alatt“.

Kérjük tisztelettel, sziveskedjék még egyszer bepillantani, s a következő kiadási sorszáموkat szem elől nem téveszteni: = 42., 43., 62., 103., 113., 114., 170. stb., melyek együtt 4451 frt kiadási összeget tartalmaznak, még pedig sem levél, sem távirat, sem ide s tova járás csáklyán; hanem torony-építés, — az „Essex hall“ — és vallásközönségünk pénztárába befizetett összes rovatali tartozás = 3675 frt. E tételek figyelmen kívül hagyásával felkiált F. Z. ur: „Még el sem költötték a bevételeiket!“

Pillantson be a mi egyházunknak megelőző évekről kiadott számadásaiba is, s meg fog győződni, hogy nem csáklyazta a jogczimeket azért, hogy bevételeit véglegesen elköltse, minden év végén tekintélyes készpénz maradéka volt.

Van, sajnos, hátrálék is. — De kérjük, hol nincs, a hol tekintélyes pénzösszeg van kezelés alatt? Győződjék meg F. Z., nekünk nagyobb örömünk volna, ha a hátrálékkal nem kellene vesződnünk. Nem is kerüljük a pert sem; de ez utolsó eszköz, mert szomorú tapasztalatokból tudjuk, s győződünk meg arról, hogy csekély összegű keresetért kétszeres perköltség hordozást szenvedtek sokan. Hogy számadásunkat eljárási, bizottsági kiadások terhelik, való. — Ez így van mindennütt máshol is, nagyobb vagyon-kezelés mellett. — Itt nem kell csáklyázni a jog-czimeket; hanem azon voltunk s leszünk ezután is, hogy a lehető legkevesebb kerüljön elé ily jogczim alatt.

Nincs vallásközönségünk egyházaiban ujon épült torony, templom — sőt alig javított meg néhány, hogy egyházunk hozzá ne járult volna, hol kisebb, hol nagyobb összeggel. — A ki hozzánk jött kérni, üres kézzel egyet sem bocsátottunk el. — Hiányzik-e a buzgóság? Ha a kinek 10 frtot adtunk, a helyett százat, a kinek 20-at, a helyett ezeret adtunk volna, most mi mehetnénk kéregetni. — A pénz ott lakik, a hol megbecsülik.

Pillantson bele az idézett számadásába a bölöni unitárius egyháznak nem egyszer, hanem százezerszer, s ha az ellenőr 1886-ik évi fizetésébe 100 frtot kimutat, — mi a bölöni unitárius egyház presbyteriuma fáradságáért saját zsebünkéből 1000 frt jutalmat tűzünk ki, s készpénzben azonnal kötelezzük is magunkat lefizetni.

A visitatiók reformját sürgető levelet vettünk egyik lelkészársunktól, melyet lényegében a következőkben közlünk: Tiszteli a régiben a mi jó, de a mi elavult, azt megváltoztatni óhajtja. Kikel az ellen, hogy több helyt az egyházi pénztár a „számoló egyházfi“ kezében és

szabad kezelése alatt van kellő ellenőrzés nélkül. A püspöki vizsgálat elég bölcsen elrendelte, s rendeli mindannyiszor a vizsgáló-szék is, hogy kinél kell állni az ekklézsia pénzének, de eredmény nélkül. Régi időkre visszamutató kérdésnek tartja: „Nincsen-e az atyafiaknak valami feladni valója a pap és mester ellen.“ E kérdés nélkül is feladják a hivek — úgy mond — a mi feladni való s még azt is, a mi nem való. A papi tekintélyt nem emeli az, ha a nép előtt figyelmeztetik kötelességeire, s a népnek meg megengedik, hogy szabadon foglalhasson állást a pappal szemben.

A budapesti unitárius egyházközség örömnapja. Jun. 28-án tartott kebli tanácsgyűlésünk tárgyai tették azzá e napot. H a j ó s J á n o s ministeri tanácsos, első gondnok, s Derzsi Károly lelkész egyházi gondnok azon nagyfontosságú jelentést tettek, hogy a fővárosi törvényhatóság kérésükre beleegyezett abba, hogy új telkünkön templom s papi-lakon kívül bérházakat is építhessünk s e célból kölcsönt is vehessünk fel. Rövid e tényelődás, de hosszú s nehéz volt a munka, a mit a két gondnok s Székely Ferencz hitrokonunk ez érdekekben megtettek. A részletezés idő előtti s két élű lehetne. Nem tesszük. De melegen s hálával fejezzük ki elismerésünket e három munkás hitrokonunk irányában, a kik igazán bámulatos ügyességgel, buzgón s iszonyu fáradság utján és által vívták ki számunkra e nagy sikert. Dolga után látott közülünk mindenki, folytatva életfentartó foglalkozását árnyékban is pihenve; e férfiak izzadtak, kértek, munkálkodtak helyettünk. Méltó, hogy e siker dicsősége egészen övék legyen, mert egészen ők vívták ki. Megállapodtak a további teendőkre nézve, rájuk ismét sok teendő jutott; de ők el fogják végezni. Erős hitünk már most, hogy a magyar fővárosban lesz magyar unitárius templom és ha ez lesz, lenni fog egy hazafias, tiszta magyar és idővel erős unitárius egyházközség. Legyen üdvözölve e három férfi e folyóiratban és az erdélyi unitárius szivek által. Ők nagy következményű munkát végeztek. Legyen ez örömnap dicsősége övék.

Még más lélekemelő is volt a gyűlésben. Derzsi Károly lelkész bemutatta a maga és neje által az ur asztalára készített kenyérnek való kis drága művű és értékű tálcskát, melynek külső karimáján e felirat van: DERZSI KÁROLY ÉS NEJE NEMES IZABELLA, A BUDAPESTI UNITÁRIUS EGYHÁZNAK. MDCCCLXXXVII. Belől a tányér nagyobb karikáján négy arany búzalkalász-csokor s négy szőlőgerezd csokor váltakozva, s az ezek közötti rész szintén arany szőlő-inda és levelek töltik be, mind szabadkézzel művészileg kiverve, gazdag aranyozással; Herszka Károly iparművészeti tanár tervezése és rajza szerint. A tányér ára

100 forinton jóval felül megy. A nagybecsü műajándékot hálás köszönettel fogadta a kebli tanács, meghatározta, hogy a jegyzőkönyvbe és aranykönyvbe igttassék, s a buzgó adakozóknak írásilag mondassék érette meleg köszönet. (J. E.)

Bük Lászlóról budapesti egyik munkatársunk a következő necrologot küldötte: Necrolog. Bük László áldozó ügybarátunk jul. 24-én, 82 évében, harmadnap gyöngéledés után, kimult. Koporsója fellett Szász Károly ev. ref. püspök beszélt, — a kinek hivei közé a néhai tartozott — meghatóan, érintve a halott viszontagságos életét saját önéletirata alapján, melyben voltak örvendetes boldog szakok, de volt elég bajjal és küzdelemmel teljes is. 1848. előtt három vármegyében volt birtokos, nagy nemzetségekkel rokon, nyílt házat tartott, derék hazafiakkal volt barátságban, politikailag ellenzéki érzületü. Az absolut korszak alatt elfogták, szenvedtették s csakhamar fölmentették. Ezután Tóti birtokára vonult vissza Biharmegyében s gyümölcsészettel, szőlőszettel és kerti gazdasággal foglalkozott. Gyümölcsseit s magvait a világ legműveltebb államaiból szerezte drága pénzen s megosztotta az ezt kedvelőkkel. A kiállításon mindig nyertes, sok gazdasági s más rokon irányú egyesületnek fizető, vagy tiszteletbeli tagja. S így töltötte el a nemzeti élet e gyászos korszakát 1882-ig, lapok s könyvek olvasásában, s szerzésében találva lelke főgyönyörét. Ekkor birtokát gyermekei közt megosztotta, maga Budapestre költözött, szerény tőkéjéből, — a mi 8—9000 frtot tett — takarékos életmód mellett orvosi, egyház- és köztörténeti nép-könyvtárt gyűjtött, az első és utolsó orvossá nevelt Géza fiának, az egyháztörténetit a budapesti unitárius egyházközségnek ajándékozta, melynek értéke 3—400 frt közt volt. A Ker. Magvetőnek kezdettől előfizető olvasója volt, a Derzsi K. lelkész által szerkesztett Unitárius Kisönyvtár egy füzetét maga költségén nyomatta ki. Simén tanár minden művét megszerezte, az unitárius isteni-tiszteleteken gyakran jelent meg, és dicsérte papunk beszédeit. A m. tudományos intézeteknek ritka unicumokat nagy számban adott, a jó könyvekért nem sajnált semmi árat, az olvasásban találta főgyönyörét s legkedvesebb időtöltését. A m. tudom. akademiának Tóti birtoka legszebb erdejét ajándékozta, a mit az 7500 frton adott el s ez összeget kamata által 10,000 forintra rendelve kiegészítettetni, a reformatio korszakonkénti részletes kidolgozására koronként 1000 frt pályadíj kitűzését rendelte. Hazáját s a közügyeket szerető, felvilágosult eszű ember volt, nekünk unitáriusoknak lelkes jóakaró barátunk. Azon egy tette, hogy a legelső ekkleziiai rendszeres könyvtárt számunkra ő alapította, megérdemli, hogy e helyen neve, s az unitárius szivekben a tisztelet és hála érzete örökre fenmaradjon. (J. E.)

A Dávid-Ferencz-Egylet Küküllő kőri fiókja a következő meghívást intézte az Egyletnek: A „Dávid-Ferencz-Egylet“, mely rövid pályafutása alatt oly szép eredményeket ért el, s annyi szép és magasztos czélok szolgálatára van hivatva, most tartja első közgyűlését a vidéken. Nekünk jut az a szerencse, hogy a zsinati közgyűléssel egyidejűleg a Dávid-Ferencz-Egyletet is körünkbe fogadhatjuk. Mi örömmel s jó reménnyel nézünk e gyűlés elibe, mert hisszük, hogy azon melegítő sugarak, melyek fenn a lelki élet mezején oly szép reményekre jogosító tenyészetet idéztek elő, nálunk is sziveket melegítenek és lelkeket nyernek meg Isten országának.

A Dávid-Ferencz-Egyletet f. évi szept. 3-án a dicső-szt.-mártoni ekklesiánkba tisztelettel hívjuk meg, s kérjük a tisztelendő titkár urat, méltóztassék az elnökség útján szives meghívásunkat az egyleti tagok tudomására juttatni. Teljes tisztelettel levén

Dombó, 1887. jul. 14.

Rédiger Árpád, alelnök.

Sándor Gergely, fiók egyll. titkár.

Bixby Jakab, amerikai hitrokonunk, ki 1884-ben hazánkat is meglátogatta, Kovács János barátunkhoz 20 frtot küldött a toroczkói égettek számára. „A legnagyobb részvétellel s fájdalommal olvastam — írja — a szép fekvésű Toroczkó városának, melyre oly élénken emlékszem, elpusztulását. Ottani látogatásom rendkívül érdekös volt, s egyike lesz mindig a legszebb emlékeknek, egész életomban. Az önök vendégszeretete oly mérvben nyilvánult irántam rövid ottlétem alkalmával, hogy az egész Toroczkót, az unitárius hithez oly hiven ragaszkodó buzgó nép számára. De ha ezt nem is tehetem, tehetségemhez mérten küldök 20 frtot; s felkérem, hogy legmelegebb rokonszenvem kifejezése mellett kézbesítse az illetőknek. Mondja meg tiszteletemet különösen az iskola igazgatónak s kedves nejének, kiknek vendégei voltunk“.

Iskoláink mult évi Értesítőjéből szükségesnek látjuk közölni a következő adatokat, hogy a kik azt nem olvassák, némi tájékozást szerezhessenek. A kolozsvári főtanodánál a papnevelő-intézetben működött: 8 tanerő; a gymnasiumban: 22; az elemi iskolában: 4; papjelölt volt 6; 4 éves papnövendék 7; a 3 osztályban 11; összesen 24. A gymnasiumban a tanulók létszáma 267; az elemi iskolában 83; összes létszám 374. Érettségi vizsgára állott 28, kik közül egy-egy tárgyból 2 óra visszavetett 4; egész évre 3. Papi szigorlatra állott 4; kik közül egy két tárgyból szeptemberig visszavetett. Mint rendkívüli tár-

gyakat, u. m. angol ny. tanult 16; francziát 13; orgonázást 9; zenét 12; gyorirást 15.

Az ösztöndíjak értéke 1636 frt; a jutalmaké a könyveken kívül 350 frt 30 kr; javadalmaké a kosztot nem számítva 4989 frt 85 kr. Segélyezésben is számos tanuló részesült a tanárnék s más áldozatkész nők szivességéből. Felemlítjük az ifjusági önképzőkör sikeres működését. A kitűzött jutalmakra sokan s jó eredménnyel pályáztak, örömmel látjuk az ifjuságnak az irodalmi téren való nemes törekvését. A főtanoda könyvtára 23,830 kötetből áll. Mint nevezetes ujitást megemlítjük, hogy a lakó szobák mind vaságygyal láttattak el. Örvendetes, hogy főtanodánk anyagi erőnkhez mérten évről-évre a kor követelményeinek megfelelőleg halad. Ugyanezt látjuk Székely-Kereszturi közép-tanodánknuál is, hol a tanulók száma: 127; a tanerők száma 9. A tanuló ifjuság itt is tetemes segélyben részesült. Az isk. könyvtár 11,386 drból áll, ez évben a szaporodás 258 drb.

Gyászhir. Kovács János ig. tanárt, szerkesztőtársunkat és családját fájdalmas, súlyos veszteség találta. 7 éves, első elemi osztályos, kedves kicsiny fia, Árpád, f. hó 16-án Székely-Kereszturt, hosszas szenvedés után meghalt. A korondi fürdőre akarták vinni, de a betegség utközben levertén, Székely-Kereszturt kellett maradniok, hol Sándor János ig. tanár házánál önfeláldozólag ápolták szülői, de fájdalom, nem menthették meg. A kedves, értelmes, vidám gyermek elköltözött, magával vive a szülők egy szép reményét. Kovács barátunk közelebbről veszítette el édes anyját: Kovács Péterné, sz. Mester Juliánnát is, s így a csapás annál érzékenyebb.

AZ ÁLTALVETŐ.

Van egy régi legenda egy öreg emberről, a ki egy általvetővel szokott szerte-szélylyel járni. Az általvető azon felébe, a mely a hátán csüngött, barátainak jó tetteit dobta bele, a melyeket ennél fogva nem láthatott s így csakhamar el is feledte. Az általvető azon felébe pedig, mely elől az orra előtt volt, azoknak hibáit rakta bele s ezeket utközben folytonosan kavargatta.

Egy napon nagy meglepetésére egy emberrel találkozott, a ki hasonlóképpen egy általvetőt vitt a vállán. A mint meglátta, hozzá ment s egyet bökkvén öklével az általvetőnek elől csüngő részén, így szóla: „mit viszel ebben?”

„Megállj, ne bántsod“ kiálta a másik: „összetöröd az én jó dolgaimat.“

„Mik azok a jó dolgok“ kérde az előbbi.

„Nós, hát az én jó tetteim“ felelé a másik. „Én ezeket mindig magam előtt tartom, hogy kivehessem és gyönyörködhessem bennök. Lásd itt van a fél-tallér, a melyet közelebbi vasárnapon a templom perselyébe tettem; az a kendő, a melyet a koldus leánykának, az a kenyér, a mit a nyomoréknak, a fillér a mit az árvának adtam s itt van az a jóságos mosoly is, a melylyel ajtómban az utcaseprőt fogadtam; és“ —

„És mi van az általvető hátulsó részében“ kérdezi az első utazó, a ki megijedt rajta, hogy pajtása soha se ér végére az ő jótettei előszámolásának.

„Hát, hát“ — mondá a másik általvetős — abban semmi olyan dolog nincs, a mit figyelemre méltathatnék! „Abban az én csekély tévedéseimet tartom.“

„Nekem úgy tetszik — mondá az első — hogy az általvetőnek ez a fele jóval teljebb van, mint az első.“

A másik utazó meghökkent. Soha sem gondolt rá, hogy miután ő ugynevezett tévedéseit szemei elől elrejtette, valaki azokat mégis megláthatja. Már már ajkán volt a bosszus felelet, midőn szerencsére egy harmadik utazó, vállán hasonlóképen általvetővel érkezett hozzájuk.

A két előbbi egyszerre ráförmedt az idegenre.

„Mit czipelsz az általvetőben?“ kiálta az első.

„Hadd lám a te kincseidet“ mondá a másik.

„Szívesen — válaszol az idegen — mert nagy választékom van belőle és szeretem azokat mutogatni. Az általvető eme felébe — így szól, annak azon részére mutatván, mely mellén csüngött, — tele van a mások jó tetteivel.“

„Hiszen csaknem a földet éri. Nagyon nehéznek kell hogy legyen“, jegyzé meg az első.

„Tévedsz! — felelé az idegen — Ez a teher csak olyan, mint a hajónak a vitorla vagy a sasnak szárnyai. Előre segítnek engemet.“

„De hát mire való az általvető hátulsó fele. Annak nem nagy hasznát veheted — mondá a második utazó — mert üresnek látszik és a mint kivehetem még lyukas is.“

„Éppen az a czélom is — mondá az idegen — mert mindazt a rosszat, a mit másokról hallok, abba hányom és az ily módon kiesik általvetőmből és elvész. Következőleg láthatjátok, hogy engem utazásomban semmi sem terhel.“ (The Christian Registerből) (F.)

FRANKLIN PARABOLÁJA A TÜRELMETLENSÉGRŐL.

Franklin Benjamin az üldözések ellen egy parabolát irt, melyben szokott szellemdús modorával utánozta a szentírás nyelvét. Helyén lesz itt közölni, annyival inkább, mert ma ép oly találó, mint a legelső napon volt:

„És történt ezután, hogy Ábrahám napnyugat táján sátorának ajtaja előtt ült.

„És ime, egy aggastyán, az öregségtől meggörnyedten jött a pusztaság felől, egy botra támaszkodva.

„És Ábrahám felkelt és eléje ment és így szólt hozzá: .Lépj be kérlek és mosd meg lábaidat és nyugodd ki magadat éjjelre, és holnap reggel korán felkelhetsz, hogy utadat folytassad.

„És az aggastyán így szólt: „Nem, én ezen fa alatt fogok maradni“. De Ábrahám addig kínálta, míg az aggastyán tágitott és beléptek a sátor alá és Ábrahám kovásztalan kenyeret készített és ettek belőle.

„És midőn Ábrahám látta, hogy az aggastyán nem ad hálát az Istennek, így szólt kozzá: Miért nem imádod te a mindenható Istent „menynek és földnek teremőjét?“

„És az aggastyán így felelt: „Én nem imádom a te Istenedet, és nem áldom nevét, mert én csináltam magamnak egy Istent, a ki mindig házamban tartózkodik és ellát engem mindenfélel.

„És Ábrahám buzgalma felgerjedvén ez ember ellen, felkelt, reá rohant, és ütlegekkel kiüzé őt a pusztaságba.

„És Isten előhivta Ábrahámot, mondván: „Ábrahám, hol van az idegen?“

„És Ábrahám így felelt: Uram, nem akart téged imádni, és nevedet áldani, ezért elkergettem őt szímem elől a pusztaságba.

„Es Isten így szólt: „Hát azért türtem én el őt, háromszáz kilenczvennyolcz esztendő óta, s azért tápláltam és ruháztam, daczára ellenem való fellázadásának, hogy te, bűnös ember el ne szivelhessed egyetlen éjszakán át?“ (Political, Miscellaneous and Philosophical pieces, written by B. Franklin.)

A Keresztény Magvető alap gyarapítására Szabó József áldozatkész hitrokonunk, Debreczenből, 10 frtot adott, mely szives adományért fogadja őszinte köszönetünket.

ARANYKÖNYV.

Leányegyházunknak, mely nem rég alakult, de már is szép haladásnak örvend, közelebből igen értékes urvacsorához való tárgyak ajándékoztattak:

1. Egy másfél méter hosszú és ugyanily széles finom négynyujtos virágos alsó abrosz, körül fehér rojtjal, rajta selyem himzessel és felirással Nagy Áron és neje Orbán Julianna 1887. (Értéke mintegy 16 frt.) 2. Egy 1.20 m. hosszú és ugyanily széles finom moll terítő körül selyemmel himzett virágdíszítéssel szélein csipkével és rajta e selyemmel himzett felirás: Benedek Sándor és neje Nagy Ágnes. (Ért. mintegy 30 frt.) 3. A harmadik egy kisebb diszes felső takaró márványzott nehéz selyem atlaszból, piros selyembéléssel, szélén fehér rojt, közepén selyem és zseniliával himzett babérszöveg közt aranykehely — alatta Veres Györgyné 1887. felirással. (Ért. 30 forint.)

Fogadják a nemes szívű ajándékozók a leghálásabb köszönet kifejezését. Ajándékaik már magokban is drágák, de még drágábbakká teszi az, hogy azok a brassói leányegyháznak első ajándékozások. Most már csak urvacsorai póhártra lenne szükségünk s ezzel urvacsorai készleteink teljesebb lennének.

A brassói unitárius leányegyház gondnoksága nevében

Brassó, 1887. július 20.

KILYÉNI ENDRE.

Dr. Brassai Sámuel isk. felügyelő gondnok a természettani szertár részére ajándékozott egy „Villanyos elemet“ (értéke 35 frt) és egy „Gorcsövet“ (értéke 30 frt).

Az isk. kórház részére Kiss Gizella, Széplakról, kinek testvére, Kiss Béla huzamos ideig ápaltatott a kórházban: ajándékozott 6 darab kendőt; Máté Lajosné, Városhalváról, ajándékozott: 2 drb párnahajat, 2 drb kendőt s 1 drb lepedőt; Fon Béla IV. 3 frtot, s Krausz Miksa III. tanuló 4 frtot; ezt jutalmul nyerték a jó tanulásért.

Fogadják a nemes szívű adakozók e helyen is az isk. igazgatóság hálás köszönetét.

Kolozsvárt, 1887. jul. 2-án.

KOVÁCS JÁNOS,
igazgató.

Tekintetes özv. Vajna Józsefné az ádámosi unitárius eklézsia részére ajándékozott egy 50 frt értékű diszes takarót a szószékre; Méltóságos gr. Toldi Horváth Lajosné szül. Betlen Irma ő nagysága szintén egy 50 frt értékű igen szép szószékre való takarót. Isten áldja jó tettükért!

Ádámos, 1887. jun. 2-án.

VAJNA LAJOS,
gondnok.

PÉTERFI SÁNDOR EMLÉK-KÖVÉRE ADAKOZTAK:

Sándor János	1 frt.
Ker. Magvető szerkesztősége	4 frt.

Összesen . 5 frt.

A további adományokat szívesen fogadjuk és nyugtázzuk.

A SZERKESZTŐSÉG.